

ת"פ (חיפה) 54181-10-23 - מדינת ישראל נ' היימנוט אלמה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 54181-10-23 מדינת ישראל נ'
אלמה(עציר)

לפני כבוד השופט, סגן הנשיא אבי לוי

בעניין: המאשימה
מדינת ישראל

נגד

הנאשם
היימנוט אלמה (עציר)

גזר דין

הנאשם, היימנוט (בן גטנט) אלמה, הורשע ביום 15.7.24 על-סמך הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שנכללו בכתב אישום מתוקן שהוגש נגדו ואשר עניין כניסה והתפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע לפי סעיפים 406(ב) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק"); ניסיון גניבה לפי סעיף 383(א)(1) בצירוף סעיף 25 וסעיף 29 לחוק; פגיעה בנסיבות מחמירות (נשק קר) לפי סעיפים 334 ו- 335(א)(1) לחוק; וקבלת רכב או חלקים גנובים לפי סעיפים 413 ו- 29 לחוק.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה בדבר העונש שיוטל על הנאשם.

עובדות כתב האישום המתוקן:

ח' א' (להלן: "המתלונן") יליד 1983, התגורר במועד הרלוונטי לכתב האישום (להלן: "המועד הרלוונטי") ברחוב XXXXXX (להלן: "הבית") יחד עם אשתו ושני בניו הקטינים - ע.א (להלן: "ע.א") ו-ע.ח (להלן: "ע.ח").

בין המתלונן לנאשם לא הייתה היכרות עובר לאירועים המתוארים להלן.

במועד הרלוונטי עשה המתלונן שימוש ברכב מסוג טנדר מיצובישי לבן שבבעלותו (להלן: "הטנדר") והחזיק בביתו כ-100 אלף ₪ וכחמישים תכשיטים שונים, ששוויים אינו ידוע במדויק.

במועד בלתי ידוע, נגנבו שתי לוחיות רישוי מרכב סקודה אוקטביה מ"ר 80-408-32 (להלן: "לוחיות הרישוי הגנובות"), הנמצא בבעלות אלכסיי יעקובוב.

במועד כלשהו, עובר ליום 20/09/23, קשר הנאשם קשר עם אחרים, להתפרץ אל הבית ולגנוב ממנו

עמוד 1

את הכסף והרכוש (להלן: "התוכנית").

בתאריך 20/09/23 בשעה 08:50 לערך, נסעו המתלונן ובניו ע.א ו-ע.ח בטנדר לשדה התעופה בן-גוריון. בדרך עצרו השלושה בבית קפה "לחם טנא" (להלן: "בית הקפה") הממוקם בקיבוץ גשר הזיו.

באותו המועד ובשעה 09:00 לערך, נסעו הנאשם והאחרים ברכב סקודה אוקטביה בצבע לבן (להלן: "רכב הסקודה") כאשר מותקנות עליה לוחיות הרישוי הגנובות, וזאת בידיעת הנאשם והאחרים, והם הגיעו סמוך אל הבית והחנו בחניה שבקרבתו. בשלב זה יצא מהרכב אדם אחר כשהוא עוטה מסיכה על פניו, כפפות שחורות על ידיו ומחזיק בידו מוט ברזל. אותו אחר נכנס לחצר הבית והלך לכיוון חלון הממ"ד. כעבור שתי דקות לערך יצא הנאשם מרכב הסקודה כשהוא עוטה מסכה על פניו, כפפות בצבע כתום על ידיו, והוא נכנס לחצר הבית וניגש אל החלון. הנאשם והאחר פרצו את החלון באמצעות מוט הברזל, נכנסו דרכו לתוך הבית, נטלו את הכסף והרכוש הנ"ל והכניסו אותו לשקית, זאת בכוונה לגנוב את הכסף והרכוש ולשלול אותם שלילת קבע מהמתלונן.

בהמשך למתואר לעיל, בסמוך לשעה 09:25 לערך, חזרו המתלונן ובניו ע.א ו-ע.ח אל הבית על מנת ש-ע.ח יחליף את חולצתו שהתלככה בבית הקפה. המתלונן החנה את הטנדר סמוך לשער הכניסה הראשי של הבית. בשלב זה יצא ע.ח מהטנדר ונכנס אל הבית; אז הבחין בנאשם עומד במדרגות הבית המובילות לקומה השנייה, כשהנאשם מחזיק בידו האחת את מוט הברזל ובידו השנייה את השקית. ע.ח נבהל ויצא מהבית בריצה לעבר הטנדר וצעק למתלונן "אבא, פורץ!". הנאשם רץ בעקבות ע.ח כשהוא מחזיק בידו את מוט הברזל ואת השקית; אז המתלונן יצא מהטנדר והתקרב לכיוון הנאשם. בתגובה, הנאשם חבט בחוזקה בראשו של המתלונן, שלא כדין, וגרם לפצע מדמם בראשו. המתלונן נפל ארצה והנאשם החל לברוח בריצה כשהשקית נפלה מידו במקום. בהמשך לכך, המתלונן קם ורדף אחר הנאשם והחל להיאבק בו, כשהנאשם עודו אוחז במוט הברזל בידו, ושניהם נפלו ארצה. בשלב זה, ע.א יצא מהטנדר וביחד עם אחיו ע.ח סייעו למתלונן להשתלט על הנאשם - הם היכו את הנאשם באגרופים, הורידו את המסכה מפניו ואת הכפפות שעטה על ידיו. תוך כדי המאבק חילץ המתלונן את מוט הברזל מידיו של הנאשם והנאשם הצליח להשתחרר מאחיזת המתלונן ושני בניו, והוא ברח בריצה. בעוד הנאשם בורח, רץ המתלונן בעקבותיו, כאשר הוא מחזיק בידיו את מוט הברזל והיכה באמצעותו את הנאשם בראשו. הנאשם המשיך לרוץ ונמלט מהמקום.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרם למתלונן חתך בראשו, המטומה תת עורית סביב הפצע, ופצע לא מדמם ביד שמאל. המתלונן הובהל באמצעות אמבולנס למרכז הרפואי לגליל, שם בוצעה תפירה לחתך בראשו בהרדמה מקומית.

ראיות לעניין העונש

המאשימה

ב"כ המאשימה, עו"ד מונא מנסור, הגישה גיליון רישום פלילי בעניינו של הנאשם (טעת/1). עולה כי לחובתו של הנאשם רשומות **שלוש הרשעות קודמות** (בין השנים 2017-2020) הכוללות, בין היתר, עבירות שעניינן איומים ושימוש בסמים לצריכה עצמית, הפרת הוראה חוקית, **גניבה**, **התפרצות**

למקום מגורים לבצע עבירה, החזקת מכשירי פריצה, קשירת קשר לעשות פשע וכמו גם עבירות תעבורה.

ההגנה

ב"כ הנאשם, עו"ד יוני דדון, הגיש בעניינו של הנאשם תיעוד רפואי (טעה/1), המלמד על ממצאי ביקור המתלונן במחלקה לרפואה דחופה בעקבות האירוע.

טיעוני הצדדים לעניין העונש

המאשימה

הפרקליטה המלומדת הגישה לעיון בית-המשפט מסמך טיעונים לעונש בכתב (טעת/2) והוסיפה על אלו דברים בעל-פה. במסגרתם, פורטו הערכים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשי הנאשם. המאשימה הצביעה על פסיקה ענפה אשר נוהגת במקרים כגון דא, וציינה כי עבירות הרכוש והאלימות הפכו לתופעה נפוצה ומדאיגה. באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה ציינה המאשימה את התכנון שקדם לביצוע העבירה, את חלקו היחסי של הנאשם, הנזק שהיה צפוי להיגרם והנזק שנגרם בפועל, הסיבות שהובילו את הנאשם לביצוע העבירות ויכולתו של הנאשם להבין את מעשיו ואת הפסול שבהם. כמו כן ציינה את העובדה שהמעשה לא בוצע בתנאים הקרובים לסייג לאחריות פלילית וכי הנאשם לא היה נתון במצוקה נפשית; עוד צוין, שלא קדמה למעשיו התגרות כזו או אחרת.

המאשימה הדגישה את העובדה שמעשה הפריצה לא היה ספונטני אלא מתוכנן מראש; הוצבע על כך, שלוחיות הרישוי היו גנובות ושהנאשם הגיע למקום כשהוא מצויד בכפפות ובמוט ברזל. עם זאת, הסכימה, שאירוע האלימות היה ספונטני וקרה רק לאחר שבנו של המתלונן נכנס במפתיע לבית. יחד עם זאת, לטענתה, ההתנהגות האכזרית והעובדות מצדיקות ענישה משמעותית מאחורי סורג ובריח.

בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות ביצוע העבירה הדגישה המאשימה שלנאשם הרשעות קודמות בגין עבירות רכוש, התפרצות, סמים והפרת הוראה חוקית; כמו כן, היות ולא הוגש תסקיר בעניינו של הנאשם נטען כי אין ראייה לאופק שיקומי בעניינו של הנאשם.

נוכח המקובץ עתרה המאשימה לקביעת מתחם העונש ההולם הנע בין 2-4 שנות מאסר בפועל לצד עונשים נלווים, כאשר בהתחשב במכלול הנתונים לעיל ובעובדה שהנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי המיקום הראוי לעונשו של הנאשם נמצא בחלקו האמצעי של המתחם. כמו כן ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר מותנה ארוך ומשמעותי בגין כל אחת מהרשעותיו וכן פיצויים לנפגעי העבירה.

ההגנה

ב"כ המלומד של הנאשם הגיש לעיון בית-המשפט מסמך טיעונים לעונש בכתב (טעה/2) והוסיף על אלו בעל-פה.

הוא ציין במסגרת טיעונו כי התנהגות הנאשם באירוע לא הייתה אכזרית, כי מדובר אך במכה בודדת

וזאת בלי להמעיט בחומריתה. עוד ציין כי מרבית הפסיקה שהגישה המאשימה אינה תואמת את המקרה הנדון מבחינת נסיבות, לכן מתחם העונש ההולם צריך להיות נמוך יותר. הוא הדגיש את העובדה שההליך מתבצע בפני שופט מוקד ויש לכך משמעות; את נסיבות ביצוע העבירה וכן את העובדה, שלפי טענתו, מדובר באירוע לא מתוכנן; לאחר המכה הראשונה כל שניסה הנאשם היה להשתחרר מאחיזת המתלונן ולברוח. עוד ציין את העובדה שאין נזק כלכלי או פיזי - נגרם חתך שטחי בלבד; מעבר לחומרת העבירות כשלעצמן, הנאשם נמצא ברף הנמוך של מנעד עבירות הפגיעה.

ב"כ הנאשם הגיש פסיקה ענפה והפנה למדיניות הענישה הנהוגה, לדבריו, ובהתאמה, עתר ל-9-24-9 חודשי מאסר וזאת בשים לב לנסיבות המקרה, העדר התכנון לשימוש באלימות, לנזק הקל שנגרם ולכך, שהפגיעה הקלה מקורה במכה בודדת שהנחית על הפצוע. נטען כי מעבר לכך שהנאשם הודה ולקח אחריות, ראוי לשקול את העובדה שהוא עשה זאת חרף הקשיים הראייתיים הבלתי-מבוטלים אשר חצצו בין התביעה לבין הרשעת הנאשם, תוך שהוא מוותר על זכותו לנהל משפט.

נטען כי עברו הפלילי של הנאשם אינו מצדיק ענישה חמורה מזו המייצגת את תחתית מתחם הענישה, בשים לב למהות ונסיבות ההרשעות. התנאים בהם הנאשם שוהה מזה 11 חודשים במעצר מקשים עליו מאוד; הוא היה בעיצומו של קורס שליטה בכעסים אשר נעצר בעודו באיבו בשל סגירת האגף בעקבות המצב הביטחוני. הסנגור עמד על נסיבותיו האישיות של הנאשם. עוד צוין, כי הנאשם גייס סכום של 5,000 ₪ והפקיד אותם בקופת בית-המשפט על מנת שיעמוד לזכות פיצוי קרבנו עוד בטרם נגזר דינו.

לטענתו לאור כל הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה ובהתחשב בעברו הפלילי של הנאשם ראוי שהעונש ייקבע בשליש התחתון של המתחם - בתחתית המתחם או קרוב אליה.

דבריו של הנאשם

הנאשם הביע חרטה באוזני המתלונן, ביקש מהם סליחה וציין כי לא יעשה זאת שוב בחייו. הנאשם ביקש מבית-המשפט הזדמנות להוכיח עצמו.

דין והכרעה

התנהגותו העבריינית הנלוזה של הנאשם דכאן הובילה את קורבן העבירה לכאב ומצוקה והטילה מורא על משפחתו ובפרט על ילדיו הקטינים. ראוי כי על מעשים מסוג זה תוטל תגובה עונשית הולמת, כנגזר בין היתר מהאינטרס הציבורי למנוע, או לכל הפחות להפחית ככל הניתן, את תופעת עבירות האלימות והרכוש.

מתאימים הדברים שכתב כב' השופט א' רובינשטיין ברע"פ 1708/08 לוי נ' **מדינת ישראל**, ניתן ביום 21.02.08:

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרזניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קרבנות הפריצה, בשובם לביתם והנה הפיכת

סדום ועמורה בתוכו וחפצים וכסף נעלמו ואינם, ולעיתים קרובות משמעות הדבר היא כי הרכוש יירד לטמיון, שכן העברין לא יילכד;... אמנם במקרה דנא, נלכד המבקש בכף ועמו הרכוש מאותה פריצה בה נעצר, וכן השיב חלק מרכוש אחר בהתערבות בית משפט השלום - אך אין בכך כדי לפצות על הטראומה שגרם... בכגון דא אין די בריצוי מאסר בעבודות שירות, והמסר הנכון הוא זה ששיגר בית המשפט המחוזי".

כמו כן בית-המשפט העליון אמר ועשה למיגור תופעת האלימות בחברה ותופעת השימוש בנשק קר לפתרון סכסוכים. ראו למשל ע"פ 4813/15 **פלאח נ' מדינת ישראל**, כבוד השופט צ' זילברטל, ניתן ביום 22.3.16:

"למותר להכביר מילים אודות חומרתן של עבירות אלימות, הפוגעות בערכים חברתיים נעלים, ובראשם חיי אדם ושלמות הגוף. בית משפט זה נתן דעתו, ולא אחת, על הצורך לעקור מן השורש את "תת-תרבות הסכין", תוך הפעלת אמצעי ענישה אשר ישמשו הרתעה לרבים מפני נקיטה באמצעים אלימים כדי לנהל סכסוכים".

ככלל, עת נפנים לבצע את מלאכת הענישה, העיקרון המנחה שנקבע במסגרת תורת הבניית שיקול-הדעת השיפוטי, הוא עקרון ההלימה: שימור יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. על מנת לשמור יחס זה, עובר לקביעת העונש יש לשרטט מתחם עונש הולם, מתוך התחשבות בערך החברתי בו פגע המעשה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. מכאן, לאחר קביעת המתחם וככל שבית-המשפט לא מצא לנכון לסטות הימנו מטעמים של שיקום אם של הגנה על הציבור, ייקבע העונש המתאים לנאשם בשים לב לנסיבותיו האישיות ולנתונים נוספים, הללו שאינם קשורים בביצוע העבירה.

ראשית אציין כי העבירות החמורות אותן ביצע הנאשם מהוות "**אירוע אחד**" שכן קיים ביניהן קשר הדוק - העבירות כולן התרחשו כחלק בלתי-נפרד מתוכנית עבריינית לגנוב מהמתלונן בצוותא חדא, כמתואר לעיל (ראו לעניין זה: ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל**, מפי כב' השופטת ברק-ארז, ניתן ביום 29.10.14; ע"פ 9308/12 **עיסא נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 30.7.15). משכך, ייקבע מתחם עונש אחד הולם לכלל המעשים, זאת לפי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין. יודגש כי בגזירת העונש יישמר היחס ההולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין תקופת המאסר שיהא עליו לרצות וזאת לפי סעיף 40ג(ג) לחוק.

הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו ברורים: הוא פגע בזכות לשלמות הגוף ולבריאות טובה של המתלונן; בזכותו של המתלונן לחיות חיים שלווים ובלתי-מופרעים; ובסדר הציבורי. מעשיו מהווים פגיעה ממשית בהתחשב באופי התקיפה, בביצועה לאחר תכנון מקדים ותוך שימוש בנשק קר ובהתחשב בנזקים אותם גרם לנפגע, כמפורט לעיל.

על מנת לשרטט את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירות שעניינן **כניסה והתפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע; ניסיון גניבה; פגיעה בנסיבות מחמירות (נשק קר) לחוק; וקבלת רכב או חלקים גנובים לחוק**. אציין כי מדיניות הענישה הנהוגה בכגון דא מגוונת ותלויה בנסיבות כל מקרה.

מתאימים לענייננו דבריו של כב' השופט י' אלרון בע"פ 945/18 סלאימה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 14.1.19 (להלן - עניין סלאימה):

"ביתו של אדם הוא מבצרו, בו הוא מרגיש בטוח ומוגן. פריצה אלימה לבית מגורים תוך תקיפת דייריו הנמים את שנתם מהווה פגיעה בהם במקום מבטחם, ויש בה כאמור כדי לפגוע לא רק בקניינם של דרי-הבית, אלא אף בביטחונם האישי - הפיזי והנפשי, ועל כן, מן הראוי כי תהא ענישה קשה וממשית שתהלום את חומרת מעשים אלו....

מבלי להפחית מחומרתן של עבירות דומות המתבצעות במרחב הציבורי, פגיעה באדם בין כתלי ביתו כאמור קשה היא לאין שיעור. מעשי המערערים, אשר בוצעו תוך ידיעה ברורה מראש על כוונתם האלימה, ראויים לגינוי חריף ככל הניתן, והעונש שהושת עליהם מבטא כראוי גינוי זה".

בעניין סלאימה לעיל דחה בית-המשפט העליון את ערעורם של הנאשמים שהורשעו, על-פי הודאתם, בעבירות קשר לפשע, ניסיון שוד, פריצה למקום מגורים ותקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות. בבית-המשפט המחוזי נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 40 ל-80 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשמים, בין היתר, 50 חודשי מאסר בפועל.

במסגרתו של רע"פ 7658/18 זוהר נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 1.11.18, נדחתה בקשת רשות ערעור של המבקש על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי, אשר במסגרתו הושתו על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו לאחר שהורשע בהתפרצות למקום מגורים וגניבה. עובדות המקרה מלמדות כי הנאשם ניסה לפרוץ לדירת שכנו כשזה היה מאושפז בבית-חולים. ניסיון הפריצה כשל, והנאשם רכש פטיש ואזמל, פרץ באמצעותם את סורגי החלון, נכנס לדירה ונטל מתוכה מספר דברים; נקבע כי העונש אינו חורג ממדיניות הענישה המקובלת ואף עושה חסד עם המבקש. בהקשר זה ראוי להביא את הדברים שכתב כב' השופט י' אלרון, לפיהם:

"בעבירות ההתפרצות יש חומרה יתירה לנוכח הפגיעה בפרטיותו ובערעור ביטחונו האישי של קורבן העבירה, ולא אחת עמד בית משפט זה על החומרה שבעבירה זו ועל ההלימה העונשית הראויה לנוכח כך".

ראו גם: רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 16.3.14; רע"פ 10551/09 יורובסקי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 7.1.10; ע"פ (מחוזי ת"א) 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה, ניתן ביום 31.12.08; ע"פ 56652-11-12 פפלוב נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 28.1.13, שם המערער הורשע בעבירות של התפרצות לדירת מגורים, גניבה והיזק לרכוש במזיד. בית-המשפט המחוזי דחה את ערעורו על חומרת העונש שהוטל - 18 חודשי מאסר בפועל, וקבע כי מתחם העונש ההולם שנקבע, בין 12 ל-24 חודשי מאסר, צודק בנסיבות העניין; ע"פ (מחוזי נצ') 38973-05-16 רחמני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 19.7.16 - שם דחה בית-המשפט את ערעורו של הנאשם על העונש שהושת עליו - 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בין היתר, בעקבות הרשעתו בהתפרצות למקום מגורים לבצע עבירה וגניבה.

עוד ראו לעניין תופעת השימוש בנשק קר לפתרון סכסוכים: ע"פ 1222/22 מדינת ישראל נ' נאצר, ניתן ביום 23.6.22; ע"פ (מחוזי חי') 79535-01-19 ואכד נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 14.3.19.

נסיבות הקשורות לביצוע העבירה (ס' 40 ט לחוק):

עובדות כתב האישום המתוקן מלמדות כי עובר ליום העבירה הנאשם קשר עם אחרים להתפרץ לביתו של המתלונן ולגנוב ממנו כסף ורכוש. חלקו היחסי של הנאשם הוא משמעותי ועיקרי, בוודאי בעבירת האלימות. נזכור, כי בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן הוא היה זה שחבט בראשו של המתלונן עם מוט ברזל; כפי שתואר לעיל, הנזק הנגרם למתלונן הוא גופני כתוצאה מהפעלת האלימות כלפיו. לצד זאת, יש לשער כי בסוג עבירות זה נפגעת גם תחושת האוטונומיה והביטחון האישי, כמתואר לעיל. זאת ביתר שאת כאשר מעורבים בדבר קטינים שחזו במעשים. הנאשם הבין את מעשיו והיה צריך להימנע מעשייתם.

לאחר ששקלתי את הערכים החברתיים בהם פגע הנאשם במעשיו, את מידת הפגיעה בהם, את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים ואת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות שפורטו לעיל, הגעתי למסקנה לפיה מתחם העונש ההולם למעשים בהם הורשע הנאשם נע **בין 20 לבין 42 חודשי מאסר לריצוי בפועל** לצד עונשים נלווים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (ס' 40יא לחוק):

ראשית, יש להתחשב בעובדה שהנאשם הפקיד בקופת בית-המשפט סכום לפיצוי הנפגע, וזאת בכוונה לפצות על הנזק שנגרם; יש להתחשב בכך שעונש מאסר לריצוי בפועל בוודאי יפגע בנאשם ובמשפחתו ולא נעלמו מעיני נסיבותיו האישיות של הנאשם; יש לזקוף לזכותו של הנאשם את החיסכון בזמן שיפוטי יקר, הנגזר מהודאתו וההגעה להסדר הטיעון. יש להתחשב בעברו הפלילי ובכך שכבר הורשע בעבר בעבירות מסוג זה.

סוף דבר

לאחר ששקלתי את כל השיקולים הרלוונטיים לכך, מצאתי להטיל על הנאשם עונשים כדלקמן:

א. **28 חודשי מאסר לריצוי בפועל** בניכוי ימי מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים עבירה מסוג פשע שיש בה יסוד של אלימות או שליחת יד ברכוש.

ג. **פיצויים בסך ₪ 15,000** לזכות נפגע העבירה (מתוכם 5,000 ₪ הופקדו זה מכבר כמפורט לעיל). היתרה תשולם ב - 10 תשלומים חודשיים שווים החל ביום 1.12.24. התשלום יבוצע באמצעות המרכז לגביית קנסות ופיצויים. אי תשלום אחד מן תשלומים במועד יעמיד את יתרת הפיצוי לפירעון מידי. נאסר על הנאשם או מי מטעמו לפנות לנפגע העבירה או למי מטעמו בכול הנוגע לפיצוי.

זכות ערעור כחוק

ניתן היום, ה' תשרי תשפ"ה, 07 אוקטובר 2024, במעמד הצדדים.

אבי לוי, שופט, סגן הנשיא